

- У мен е, господарю, заповядай... А да доведем ли монаха? Той е затворен в главната кула.

- Не. Не сега. После... Дай писмото...

Калоян грабна пергаментовия свитък и се спусна към палатата. Първите лъчи на слънцето обливаха със сияйна ^ируменина бледото сребро на здрачното небе. Долу, откъм града се обаждаха проточени викове на подранили петли.

Царят се втурна в работната си и удари с чукче по медната плоча върху масата. След миг при него се явиха двама слуги. Почти едновременно с тях влезе и царицата. ^{лицето ѝ беше също, тинни} ~~Беше съвсем бяла, почти жълта.~~ ~~Сякаш~~ кръгове се вкопаваха под очите ѝ.

- Иваница... - похвъсна тя едва чуто. И се опря на гърба на стола му, за да не падне.

Когато я видя, царя леко трепна и извърна глава. След това със сух и строг глас ѝ каза да се махне. Когато тя си отиде, Калоян облекчително въздъхна и заповяда да събудят преводача Войсил. Слугите се спуснаха да изпълняват заповедта.

Калоян тежко се отпусна на един миндер, сложи лакти на коленете си и облегна глава на длани. След малко пристигна писецът, ^{вече} Войсил. Той знаеше добре да тълми по латински, ромейски и ^{уц}ифришки. След като се поклони дълбоко на царя, той ~~важно~~ разви свитъка и зачете. Писмото гласеше така:

"Драги братко, нека Господ ви пази и дарува със здраве, радост и почит. Пиша ви малко, защото се боя всеки миг да не ме сварят и ми отнемат листа и мастилото, които ми даде отец Бенедикт. От него научих, че всички сте здрави, че Дана и Маргарита крепнат, а това зарадва извънредно много наскърбеното ми бащинско сърце. Уви, от деня, когато загубих най-верните си люде и паднах в ръцете на българите, моят живот е вече свършен. За мене няма никаква надежда, драги Анри. Тук ме пазят като зеницата на окото си. Немис-